

Karl Anders Lindahl in Memoriam (1932-2023)

Karl (Kalle) syntyi nuorimpana nelilapsiseen perheeseen Hyvinkäällä. Isä oli karismaattinen lääkäri John Lindahl, ja äiti Saara sairaanhoitaja, joka avusti vastaanotolla. Kallen huumori oli mitä ilmeisemmin perimää isältä ja empaattisuus äidiltä. Sota-aika varjosti lapsuutta ja kun vanhemmat perustivat sotasairaalaan Vaasaan, isovelji oli rintamalla ja isosiskot pikkulottina Hyvinkäällä. Pikku-Kalle lähetettiin sotalapsena Ruotsiin. Urheilu Hyvinkään Tahkossa nousi nuoruuden tärkeimmäksi ajanvietteeksi. Hän kokeili monta urheilulajia, mutta 110 m aidat muodostuivat hänen paraatilajikseen. Helsingin Olympialaisten seuranta paikan päällä varmaan osaltaan innoitti häntä huippu urheiluun. Hän edusti Suomea maajoukkueetasolla sekä kotimaassa että ulkomailla. Kesät Espoon Suvisaaristossa olivat hänelle tärkeitä läpi elämän ja Kallen nuoruudessa sinne muutettiin koko kesäksi. Huvila Stakeudd on arkkitehti Karl Lindahlin rakennuttama, hän oli ollut mukana perustamassa Suvisaariston huvilayhteisöä 1900-luvun alussa.

Isän kuoleman jälkeen perhe muutti Helsinkiin ja Kalle suoritti asepalveluksensa urheilukomppaniassa Santahaminassa. Reserviupseerikoulussa hän sai lisänimen "Komppanian äiti", sillä hän piti hyvää huolta muista ikätovereistaan. Armeija-aikana hän myös innostui uudesta urheiluharrastuksesta pistooliammunnasta, jossa hän myös kilpaili. Insinööriopinnot Kalle aloitti Tekniska Läroverketissä Helsingissä. Opintojen lomassa hän aloitti työt enonsa Kaarlo Amperlan suunnittelutoimistossa, jossa myös mielenkiinto paperiteollisuuteen syttyi. Opiskeluaikana Kalle tapasi elämänsä rakkauden Mariannen. Häiden ja valmistumisen jälkeen suunta oli Kymmene Oy:n Voikkaan tehtaalle, jossa Kalle aloitti paperikoneiden käyttöinsinöörinä.

Kalle jatkoi 60-luvun lopulla uraansa paperiteollisuuden kudosvalmistajan Fennofeltin palveluksessa ja perhe muutti Helsinkiin. Kallen uran aikana paperikoneet levenivät ja nopeudet kasvoivat, joka vaati tehokasta asiakaspalvelua ja kehitystyötä myös kudosvalmistajalta. Samalla siirryttiin pronssiviiroista muoviviiroihin ja myös huopien ja kuivatusviirojen rakenne muuttui. Koska Kalle oli itse aloittanut tehdastyössä, hän omaksui nopeasti asiakkaiden haasteet. Hän oli hyvin pidetty tehtailla sekä kotimaassa että ulkomailla. Kun suomalaiset paperinvalmistajat etabloituivat ulkomailla ja käynnistivät uusia paperikoneita, oli Kalle usein kudosvalmistajana paikalla. Hänen aikanaan Fennofelt myös kansainvälistyi. Ensin se sulautui ruotsalaiseen Nordiskafiltiin ja myöhemmin amerikkalaiseen Albanyyn. Eläköityessään hän johti Albany Fennofeltin toimintaa Suomessa. Kalle oli myös pitkäaikainen PI:n jäsen.

Juha Kääriäinen: "Muistan Kallen erityisesti työuran ensimmäisistä vuosista, kun vastasi koneiden huopien ja viirojen hankinnasta ja kehittämisestä. Kalle oli poikkeuksellinen kudoskauppias. Hän on ensinnäkin ystävällinen, asiantunteva, mutta myös sympaattinen. Kalle oli myyjä, joka tunsu tuotteensa eikä lähtenyt mukaan kaikkiin noille ajoille tyypillisiin rientoihin, vaan tuotteen pitää olla sellainen, että se myy. Hän opetti nuorelle insinöörille kudostekniikkaa ja niiden käyttäytymistä erilaisilla paperilajeilla. Oli aina ilo ottaa Kalle vastaan tehtaalle. Luvassa oli aina uutta oppia ja kehittävää keskustelua, vaikka välillä puhuttiin aitajuoksustakin. Nuoren insinöörin ehkä suurin elämys Kallen kanssa oli osallistuminen 1987 Albanyyn Kansainväliseen Konferenssiin USA:ssa. Vierailu Madisonin paperitehtaalla avasi näkymiä paikalliseen paperin valmistukseen ja luennot Albanyyn pääkonttorissa lisäsi taas ymmärrystä Albanyyn osaamisesta. Kyseinen matka huipentui mukavaan kalastusretkeen Suurilla Järvillä ja jopa kalansaaliisiin. Kalle oli mies, joka ymmärsi paperinteon, kudosten mahdollisuudet ja oli valmis siirtämään osaamistaan nuoremmalle insinööripolvelle."

Mielenkiinto Espanjaan oli kasvanut jo ennen eläköitymistä ja Kalle ja Marianne hankkivat ensin asunnon Nerjasta. He löysivät myöhemmin remontointikohteen, vanhan talon Almunecarissa. Vuoren rinteellä sijaitsevasta talosta oli taivaallinen näkymä Välimerelle ja siitä tuli heidän

paratiisinsa. Tänne olivat perhe ja ystävät aina tervetulleita. Kalle hoiti taloa ja pihaa ja Marianne maalasi tauluja. Tämän lisäksi golf, retket, paikallinen kulttuuri ja illanvietot Club Nordicon puitteissa täyttivät päivät. Klubin jäsenistä tuli heidän parhaita ystäviään. Sattumoisin jo Myllykoskella työn aikana tutuksi tullut Martti Arppekin kuului klubiin, joten siinä kyllä muut klubin jäsenetkin saivat aimo annoksen suomalaista paperikulttuuria, kun he yhdessä muistelivat menneitä. Kesät vietettiin kuitenkin aina rakkaassa Stakeuddissa, jossa lapsenlapset usein olivat talkooapuna. Aina oli joku homma tiedossa, kun sinne meni, mutta ruokaa oli aina tarjolla.

Hänen rakas Mariannensa valitettavasti nukkui pois liian aikaisin ja tämän jälkeen myös Kallen terveys heikkeni. Ehdimme kuitenkin vielä viettää hänen 90-vuotissyntymäpäiväänsä Hagaro-hoitokodissa Koronan keskellä lastenlasten, että lastenlastenenlasten ympäröimänä. Kallea jää kaipaamaan ystävien lisäksi lasten perheet, sisältäen yhdeksän lastenlasta ja kolmetoista lastenlastenlasta.

John Lindahl, Martti Arppe ja Juha Kääriäinen